

Delftse techneute met vet coole oma

Ze was een jaar of twee - ze droeg nog een luierbroekje - toen ze met Sinterklaas van haar opa een plastic gereedschapskistje kreeg met een hamertje, een nijptang, een zaagje en een waterpas. Ze pakte onmiddellijk het waterpas, liep ermee naar de deur en hield het - precies zoals het hoort - tegen het kozijn. We waren verbluft. Opa tot tranen toe geroerd. Zou deze kleindochter in de wieg gelegd zijn voor techniek?

In de wieg gelegd voor techniek

De zomer erop maakte ik op de zolder van mijn dochter een boekenkast. Kleindochter - nog steeds in de luiers - greep een schroevendraaier en keek toe. Ik had de gaten geboord en de steunen klaargelegd. Ik strooide wat schroeven op de grond en vroeg haar er eentje aan te geven. 'Deze oma?' 'Ja, is goed,' en ik wilde hem al aanpakken, maar ze trok terug, legde de schroef neer en pakte een andere. 'Of deze?' 'Ja, is ook goed.' Weer wilde ik hem aanpakken, en weer trok ze terug. 'Of deze?' Ik dacht, het is goed met je, dus dit keer hield ik mijn hand open, ze legde hem erin en toen kon ik hem gebruiken. Ze heeft me alle schroefjes aangereikt, samen hebben we de steunen opgehangen.

Vier vrouwen op honderdtwintig mannen

Toen ze vijftien was hielp ze me met grotere klussen en met zestien wist ze dat ze na haar eindexamen naar Delft wilde: bouwkunde. Ze vroeg of ik een architect wist bij wie ze een paar dagen mocht meelopen voor haar ministage van school. Een architect lukte niet, maar onze aannemer was bereid haar drie dagen mee op sleeptouw te nemen. Op voorwaarde dat ze een bouwhelm zou kopen en schoenen met stalen neuzen. Het werd het hoogtepunt in haar schoolcarrière. Na afloop hing ze de bouwhelm als trofee boven haar bed.

En nu? Ze is naar Delft gegaan voor elektrotechniek. Vier vrouwen op honderd twintig mannen. Toen ze in het bestuur van de studievereniging zat en meeding naar officiële bijeenkomsten, dacht men dat ze de vriendin was van een van de jongens. Een meisje bij een technische studie? En dan ook nog in het bestuur ...

Ze liet me een keer op haar laptop zien wat ze aan het doen was. Volstrekt onbegrijpelijk. Ik heb haar de volgende dag een kaart gestuurd van een aap achter een toetsenbord, met de mededeling dat wat zij kan een aap ook kan. Ze moest erom lachen, de kaart hing ze boven haar bed.

Het eerste jaar in Delft woonde ze in een huis waar niets te klussen viel, maar toen ze in haar tweede jaar in een vers opgeleverde studentenflat terecht kon, hebben we er samen laminaat gelegd. Na afloop was ik kapot, maar het heeft mij wel de eretitel van vet coole oma opgeleverd. Dus ik leg zo weer een laminaatvloertje, alhoewel....

Dwars door de Australische woestijn

Inmiddels heeft ze haar bachelor gehaald. Ze heeft haar vriend leren kennen en woont nu samen. Stopt ze nu met haar studie, zoals de vrouwen van mijn generatie als hun vriend was afgestudeerd en een goede baan had? Dan konden ze immers trouwen.

Welnee, ze is gevraagd mee te doen aan de ontwikkeling van de solar-auto voor de race in Australië, dwars door de woestijn, van Noord naar Zuid, 3000 km. De kleinste meisjes als coureur. Haar vriend heeft al twee keer meegedaan, en beide keren is Delft wereldkampioen

Oma en kleindochter aan het werk aan de solar-auto

geworden, ze heeft dus een grote eer hoog te houden. Nu kan ze haar bouwhelm en veiligheidsschoenen weer uit de kast halen. Haar taak is: de accu bouwen die op zonne-energie werkt. Als ik haar opzoek in Delft laat ze hem zien: batterijen, draden, batterijen, draden, het duizelt me, maar haar niet, van A tot Z snapt ze wat ze doet. Binnenkort gaat de accu op de boot, want vanwege ontploffingsgevaar mag hij niet mee in het vliegtuig. Niet dat haar rol dan is uitgespeeld, de auto moet ook nog fysiek gebouwd worden, van kunststof, laagje voor laagje, plakken, plamuren, schuren, plakken, plamuren, schuren. Een uitstekend schroefje levert al tien minuten achterstand op, zo hebben de techneuten uitgerekend, dus alles moet spiegelglad worden. Iedereen die een beetje handig is mag meehelpen.

Engelengeduld

Dus ga ik een dag naar de plek waar het team bezig is het ding in elkaar te zetten. Kleindochter wijst hoe ik hele kleine stukjes piepschuim tussen de naden moet prutsen. Zij plamuurt dan met een hars die keihard wordt. Als ik begin met schuren, komt een van de studenten onmiddellijk met een stofmasker. Móet! Ze maakt ook wat foto's van oma met kleindochter; de foto's waar een deel van het bouwwerk op staat worden meteen gewist; bang voor spionage!

Elf studenten lopen hier door elkaar, acht jongens, drie meiden, ieder met zijn of haar eigen taak. De rest van het solarteam zit elders. De techniek achter dit alles kan ik niet beoordelen, die is zo ingewikkeld dat ik er niet eens van onder de indruk ben. Waar ik wel van onder de indruk ben is het engelengeduld waarmee elk onderdeel pasklaar gemaakt wordt, geschuurd, nog eens geschuurd en dan in elkaar gezet. En van de saamhorigheid. Geen haantjesgedrag, geen geflirt, maar intensieve samenwerking.

Het komt wel goed

Veel ouderen maken zich zorgen over hoe het verder moet met onze verwarming als de gaswinning stopt. Ik niet. Met zulke technische kleinkinderen weet ik zeker dat het wel goed komt met die verwarming, zij vinden daar wel iets op.

Als ik aan het eind van de dag afscheid neem vraag ik nog wat ze voor haar verjaardag wil hebben. Iets voor de linnenuitzet, voor als ze gaat trouwen? Ze kijkt me verbaasd aan, 'nee, oma, graag een decoupeerzaak'.

*Mariet van Zanten-van Hattum
afdeling Doetinchem*